

**СПОСОБИ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ЗНАТЬ СТУДЕНТІВ ПРИ
ВИВЧЕННІ МАТЕМАТИЧНИХ ДИСЦИПЛІН
ЯК ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР ФОРМУВАННЯ
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОГО КВАЛІФІКОВАНОГО
ФАХІВЦЯ**

Л. М. Славінська, викладач 1 категорії МК ДВНЗ «ПДТУ»

*Учитель не той, хто вчить,
а той, у кого вчаться.*

Для того, щоб задовольнити потреби цілого ряду студентів у вивченні якогось конкретного навчального предмета, важливо, щоб викладач практично використовував якомога більше різноманітних підходів у викладанні.

Як казав філософ, знання можуть бути купою каміння, що задавило особистість. І знання можуть бути вершиною піраміди, на якій стоїть особистість.

Ефективність засвоєння студентами навчальної інформації прямо залежить від ступеня активізації їх залучення до процесу навчання.

Один з прийомів навчання - це усвідомлення студентами навчального матеріалу. Закономірність осмислення полягає в тому, що студенти повинні зрозуміти матеріал, а потім вже запам'ятовувати. Досвідчений педагог вчить учнів самостійно мислити, шукати взаємозв'язки, задавати питання і т.д.

Робота викладача по розумінню і запам'ятовуванню матеріалу студентами включає в себе:

- 1) оволодіння увагою студентів, вміння налаштувати їх на плідну роботу;
- 2) ненав'язливе використання прийомів активізації, які забезпечують усвідомлення студентами необхідності засвоєння матеріалу або виконання ними певного завдання;
- 3) плануючи спосіб включення студентів в тему заняття - думати про створення мотиваційної основи їх роботи (наприклад, творчі посильні завдання, що розрізняються складністю, доступністю і новизною);
- 4) приводити приклади на прояв: спостережливості, уваги, вигадки, фантазії, або які мають характер змагання;
- 5) підбирати завдання різного типу:
 - завдання «знайди помилку» чи «знайди інший розв'язок»;
 - завдання, що розв'язуються багатьма способами;
 - завдання за готовими схемами, графіками, малюнками;

завдання на тренування пам'яті, спостережливості, пошук закономірностей;

завдання, що розв'язуються тільки з опорою на життєвий досвід студентів, на кмітливість;

завдання із самоперевіркою та ін.;

6) залучати студентів до виконання дослідницької роботи (за планом чи самостійно); показувати практичну реалізацію математики на практиці, її зв'язок з життям;

7) навчити студентів роботі з підручником та додатковою літературою;

8) вміло створювати проблемну ситуацію для розв'язання досліджуваних питань;

9) складання багатофункціональних дидактичних засобів діагностики: тестових завдань відкритого та закритого типів, завдань диференційного характеру за рівнями знань студентів, групових чи індивідуальних та випереджаючих завдань;

10) вести постійну роботу по формуванню у студентів математичних понять, розширюючи їх кругозір (використовувати довідники, словники);

11) виховувати навички усної математичної мови (через повні відповіді на питання, аргументацію своєї відповіді, вміння відстоювати свою думку).

У Національній доктрині розвитку освіти України у ХХІ ст. читаємо, що пріоритетним напрямом у розвитку освіти є підготовка людей високої освіченості, кваліфікованих спеціалістів, здатних до творчої праці, професійного розвитку, освоєння і впровадження наукоємних та інформаційних технологій. Тому мають змінитися пріоритети в діяльності викладача. Від пояснювально-ілюстративного методу трансляції готового навчального змісту, від просвітництва студентів викладач мусить перейти до нових особистісно-зорієнтованих методів, у яких посилено творчо-діяльнісний компонент.

Для вирішення проблеми підвищення якості знань найважливіше розвивати внутрішню мотивацію та вміло використовувати особистісні мотиви студентів, і в першу чергу, - пізнавальні та соціальні (самоповага, повага інших людей тощо).

Надзвичайно важливо розвивати мотиви досягнення мети, намагання краще вчитися, тому обов'язковим є організація такого навчально-виховного процесу, де ставиться мета, якої треба досягти. Тобто на кожному занятті під час вивчення теми чи розв'язання проблеми має бути націленість на результат, який дозволяє студентам переживати успіх у діяльності.

Правильно, якщо викладач не буде обмежуватися контролем результату, а навчатиме операційному контролю, в основі якого: самооцінка, зіставлення зі зразком, взаємоперевірка, опора на план, схему, таблицю, самостійний вибір різного рівня складності завдань, складання індивідуальних планів, засвоєння теми (предмета) тощо.

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ОРГАНИЗАЦИИ ПЕНСИОННОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ

А. В. Савченко, аспирантка, ГБУЗ «ПГТУ»

Тема организации пенсионного обеспечения населения, как на уровне Украины, так и на уровне субъекта Украины очень актуальна в связи с пенсионной реформой, принятой в 2011 году.

В настоящее время можно уже оценивать результаты пенсионной реформы. Актуальность пенсионного обеспечения населения во многом подтверждается и тем, что от уровня его эффективной организации зависит уровень и условия жизнедеятельности пенсионного населения.

Целью данной работы является изучение организации пенсионного обеспечения населения.